

TARTU ÜLIKOOLI VILJANDI KULTUURIAKADEEMIA

Muusikaosakond

jazzmuusika õppekava

Harri Heinsoo

TRIO À LA KENNY BURRELL

Loov-praktilise lõputöö kirjalik osa

Juhendaja: Iñaki Sandoval Campillo, PhD

Kaitsmisele lubatud

(juhendaja allkiri)

Viljandi 2016

SISUKORD

SISSEJUHATUS.....	3
1. KENNY BURRELL	4
1.1. Elulugu	4
1.2. Mõju, saund, instrumentarium ja mängustiil	7
1.3. „A Night At The Vanguard“	10
2. KONTSERDI KAVA	14
2.1. Kava ülesehitus	14
2.2. Palade tutvustus	15
3. TRIO.....	20
3.1. Ansambli liikmed	20
3.2. Kontserdi ettevalmistusprotsess	21
KOKKUVÕTE	23
KASUTATUD ALLIKAD	24
LISAD.....	28
Lisa 1 Kontserdi kava.....	28
Lisa 2 Kontserdi plakat	29
Lisa 3 Lihtlitsents.....	30

SISSEJUHATUS

Käesolev loov-praktilise lõputöö teoreetiline osa annab ülevaate minu diplomikontserdi sisust ning ettevalmistusprotsessist. Kontsert leiab aset 25.05.2016 kell 20:00 Viljandi jazzibaaris Jasm.

Diplomikontserdi **teema** on „**Trio à la Kenny Burrell**“. Lõputöö pealkiri kätkeb endas austusavaldust mind suuresti mõjutanud jazzkitarristi Kenny Burrelli loomingu vastu. Enamjaolt tulevad ettekandele tema trio poolt mängitud palad, mis on avaldatud kontsertalbumil „A Night At The Vanguard“ (1960) ning mille arranžeringud olen transkribeerinud ja kohandanud oma diplomikontserdi kava ülesehitust silmas pidades.

Kirjaliku töö põhiosa koosneb kolmest peatükist, mis on omakorda jaotatud alapeatükkideks. Esimeses peatükis annan lühiülevaate Kenny Burrelli eluloost ja mängustiilist, tutvustan ka albumit, millelt pärinevad lõpukontserdil esitatavad lood. Teises peatükis on täpsemalt kajastatud lugude valik ning kava ülesehitus. Kolmas peatükk keskendub minu trio koosseisule ning tööprotsessile ansambliga. Lisadest leiab kontserdi kava, plakati ning töö lihtlitsentsi.

1. KENNY BURRELL

Kenny Burrell (joonis 1) kuulub maailmas enim lugupeetud jazzmuusikute hulka. Ta on olnud aktiivne ja järjepidev artist (helilooja, produtsent, soolokitarrist, ansambliiliige, bigbändi- ning sümfooniaorkestriiliige jm) alates 1950ndatest kuni tänapäevani. Märkimisväärselt pika karjääri jooksul on ta teinud koostööd pea kõigi tuntud jazzmuusikutega (Louis Armstrong, Dizzy Gillespie, John Coltrane jpt) ja ka teiste stiilide esindajatega (Ray Charles, Ray Brown jt). Oma nime alt on Kenny Burrell välja andnud üle saja albumi ja teiste muusikute juhitud kollektiividega lausa mitusada. Alates 1996. a, lisaks muusikuks olemisele, töötab Burrell professori ning jazzmuusika osakonna juhina California Ülikoolis Los Angeleses. (UCLA 2016)

Joonis 1 "Kenny Burrell at the Five Spot 1959" (Wolff 1959)

1.1. Elulugu

Kenneth Earl Burrell sündis 1931. a USAs Michigani osariigis Detrioiti linnas. Ta kasvas üles vaeses, kuid sellest hoolimata muusikalises peres – ema mängis klaverit ja laulis kirikus,

isa mängis bandžot, ukulelet ja mandolini. Oma kahest vennast (Billy ja Donald, samuti kitarristid) oli ta noorem. (CMG 2016; Nash 2009)

Esimeseks muusikainstrumendiks, mida Kenny lapsena mängis, oli klaver. Lester Youngi ning Coleman Hawkinsit kuulates sai aga tema uueks lemmikinstrumendiks tenorsaksofon. Kuna Burrelli pere ei suutnud tol ajal (II MS) kallist materjalist ehitatud saksofoni soetada, pidi noor Kenny (12. a) leppima kitarriga, mis sel ajaperioodil oli oma ehituse tõttu (peamiselt puidust) võrdlemisi odav muusikainstrument. (Nash 2009)

Kitarrimängu algteadmisi sai ta oma suuremalt vennalt Billylt, kes esines väiksemates klubides Detroitis, kus peagi Kennygi professionaalidega lava jagas. Lisaks osutusid kasulikuks õppematerjaliks helisalvestused sellistelt artistidelt nagu Duke Ellington, Count Basie, Benny Goodman ja Mills Brothers, mida ta vennad koju töid. (Nash 2009) Kahtlemata mõjutasid tema varajast helikeelt ka teised kohalikud muusikud ja ansamblikaaslased – pianist Tommy Flanagan, saksofonistid Pepper Adams ja Yusef Lateef, trummar Elvin Jones jpt (Collar 2016). Kenny ise on vihjanud ka oma isa rollile selles protsessis: „Ta oli just selline mees, kes võis võtta keelpilli ja sellega midagi teha – see mingis mõttes kandus meile [poegadele] üle.“ (Verve 2016).

Oma vennast Billyst inspireeritult aga, kes 1940ndate keskel hakkas mängima basskitarri läbi võimenduse, tõusis ka Kennys huvi elektrikitarristi vastu, mis lisaks pilli akustilistele omadustele võimaldas valjemate soololiinide mängimist. Selles osas oli suureks mõjuteguriks ka ühe esimese jazzelektrikitarristi Charlie Christiani mängustiil. (Nash 2009) Kitarrimänguõpinguid mõjutasid aga ka teised kitarristid: Django Reinhardt, Oscar Moore, T-Bone Walker, Muddy Waters (Collar 2016).

1951. a, kui Burrell oli 19. a ning käis ülikoolis, tegi ta trompetist Dizzy Gillespie ansambliga oma salvestusdebüüdi. Seejärel kutsus Gillespie teda tuurile, kuid Burrell otsustas jääda Detroiti, et omandada kõrgharidus. Wayne'i Ülikoolis (Wayne State University, Detroit, Michigan) omandas Burrell teadmisi muusikateooria ning kompositsiooni vallas. Ta võttis ka jazz- ning klassikalise kitarreri eratunde. Õhtud ja ööd möödusid kohalikes jazziklubides professionaale kuulates (Charlie Parker, Miles Davis, Dizzy Gillespie jt). (Nash 2009)

Pärast bakalaureusekraadi omandamist 1955. a, läks Burrell pooleks aastaks pianist Oscar Petersoni trioga tuurile (asendas Herb Ellist). Pärast seda kolis ta ühes Tommy Flanaganiga New Yorki, kus mõlematest said koheselt linna nõutuimad ansambli liikmed. (Collar 2016) Burrell esines Broadway näidendite taustal, klubiansamblites ning laval või studios väiksemates ja suuremates koosseisudes koos selliste suurte artistidega nagu Benny Goodman, James Brown, Billie Holiday, Tony Bennett, Nat King Cole, John Coltrane, Coleman Hawkins, Jimmy Smith jpt. (Nash 2009)

1956. a, koostöös trompetist Donald Byrdiga, tegi Burrell oma salvestusdebüüdi ansambliidrina plaadifirmale Blue Note. Sellele sessioonile järgnesid mitmed studiosalvestused koos teiste nimekate artistidega (John Coltrane, Paul Chambers, Kenny Clarke). 1960. a sõlmis ta lepingu Columbia Records plaadifirmaga ning avaldati kahjuks küll mitte väga edukas album „Weaver of Dream“, millel lisaks pilli mängimisele Burrell ka laulab. (Nash 2009)

1960ndatel ilmus Kenny Burrellilt veel palju plaate. Nendest olulisimad on „Midnight Blue“ (1963) koos saksofonist Stanley Turrentine'iga, „Guitar Forms“ (1965) Gil Evansi arranžeringutega ja „Blues – The Common Ground“ (1968) Don Sebesky arranžeringutega. (Collar 2016)

1970ndate algul kolis Burrell Californiasse. Seal andis ta mitmeid seminare California Ülikoolis, Los Angeleses (UCLA), muuhulgas pani 1978. a aluse ka esimesele ülikoolikursusele USAs, mis keskendub Duke Ellingtoni elule ja loomingule ning mida ta juhendab samas kõrgkoolis veel tänapäevalgi. Lisaks õpetamisele alates 1970ndatest, on Burrell endiselt ka aktiivne studio- ning lavaartist. Viimaste aastakümnete jooksul on ta kirjutanud, salvestanud ja esitanud tohutul hulgal helimaterjali alates jazzist kuni kirikumuusikani. (Collar 2016) 31.06.2006 tähistas Burrell tribuutkontserditega oma 75. sünnipäeva, mille UCLA kontsertsalvestuse helikandjal väljaandmine 2007. a märkis Burrelli 100. albumi avaldamist (Heckman 2007). Ka viimasel kümnendil on ta püsinud aktiivsena – tema kõige hilisem album („The Road To Love“) avaldati suisa möödunud aastal (Collar 2016).

Pika karjääri jooksul nii muusiku kui pedagoogina on Kenny Burrell (joonis 2) pälvinud lugematul arvul auhindu ning tunnustusi. Hoolimata sellest, et nad kunagi koos ei salvestanud, olevat Duke Ellington väitnud, et Burrell on tema lemmikitarrist. Ka *bebop*'i-pioneer Charlie Parker olevat Kennyt kiitnud, väites: „Jah, mees, sa kõlad hästi!“ (Musto 2008). Muusikakriitikud ja kuulajad on teda korduvalt valinud „parimaks kitarristik“ („Best Guitarist“), viimati sai ta (teistkordselt) selle au osaliseks JazzTimes International ajakirja lugejate hääletuse järgselt (AAJ 2016).

Joonis 2 Kenny Burrell (Marshall 2014)

1998. a võitis tema kirjutatud pala „Dear Ella“ Dee Dee Bridgewaterile Grammy auhinna parima vokaaljazzi albumi kategoorias. 1999. a pälvis Burrell Los Angeles Jazz Society tänuauhinna (Tribute Award) ja samal aastal ka vilistlasauhinna nooruspõlves läbitud kõrgkoolilt (Wayne State University Alumni Achievement Award). 2001. a määras UCLA Black Alumni Association talle Jackie Robinsoni elutööpreemia. Pedagoogika valdkonnas on ta tunnustatud New Jersey William Pattersoni Ülikooli audoktoriks ning 2004. a võitis ta DownBeat ajakirja jazziharitlase auhinna (Jazz Educator of the Year). (Heckman 2007) Eelnevalt on loetletud vaid mõned Burrelli viljaka karjääri jooksul väljateenitud tunnustused.

1.2. Mõju, saund, instrumentarium ja mängustiil

Ajakirjanik ja jazziajaloolane Russ Musto palus 2008. a läbiviidud intervjuus Kenny Burrellil kirjeldada oma mängustiili. Burrell vastas lühidalt: „Ma lihtsalt proovin mängida

haid noote.“ (Musto 2008) Need „head noodid“ on mõjutanud pea kõiki teisi (jazz)kitarriste. „Kenny Burrell on kõige parem kitarrist maailmas ja ta on minu lemmik,“ on öelnud bluusilegend B.B. King. Jazzihiiqlane George Benson: „Pole olemas suurepärasemat kitarristi kui Kenny Burrell.“ Tema mõju on ulatunud ka teiste (jazz)muusikuteni. Trompetist Dizzy Gillespie on öelnud, et „Burrell on jazzkitarri suurmeister.“ Stevie Wonder on väitnud, et „Burrell on suurepärase muusik ja tema muusika on aidanud mul saada selleks, kes ma täna olen.“ Isegi legendaarne rokk-kitarrist Jimi Hendrix on maininud: „Kenny Burrell – see on saund, mida ma otsin.“ (Hdtracks 2016)

Jazzkitarrist Russel Malone, kes peab Burrelli oma esmaseks mõjutajaks, on juhtinud tähelepanu tema puhtale kitarrisaundile, kirjeldades seda kui ümarat ja terviklikku. Ta lisab: „See on lihtsalt saund: see on puhas, see pole hägune ega mudane, see on lihtsalt väga puhas. See on peaaegu nagu hääli ja kuigi ta mängib elektrikitarril, on siiski tunda instrumendi akustilisi omadusi.“ (Musto 2008)

Intervjuus Mustole (2008) tõdeb Burrell, et temalt päritakse tihti, kuidas ta just sellise saundi saab. Burrell lisab, et ta püüab saavutada akustilisele kitarrile sarnast saundi, ainult et valjemalt, kuna talle on selline saund südamelähedane. Elektrikitarril püüab ta saavutada sama soojust ja keskmiste helisageduste domineerivust, mis on omane akustilisele instrumendile. Intervjuus Wolff Marshallile (2014) tõi Burrell välja ka, et ta eelistab paksu ja sooja saundi. Ta saavutab selle kitarrivõimendi tooniregulaatorite abil, keerates kõrgeid sagedusi vähemaks ning keskmisi sagedusi valjemaks, madalad sagedused sätib ta nende vahele.

Burrell on oma karjääri jooksul peamiselt eelistanud elektronlampidel töötavaid Fenderi kitarrivõimendeid – Fender Deluxe, Fender Twin Reverb. Harvem on ta leppinud Roland JC-120 Jazz Chorus transistorvõimendiga. Kui pole tarvis väga valjult mängida, eelistab Burrell Polytone'i transistorvõimendit või Heritage muusikainstrumentide tootja poolt eriväljalaskena ehitatud Kenny Burrelli võimendit, mis töötab elektronlampidel. (JGL 2016; Marshall 2014)

Kenny põhiliseks elektrikitarriks tänapäeval on samuti Heritage'i poolt eriväljalaskena ehitatud instrument (joonis 3), mis kuju ja kõla poolest sarnaneb Burrelliga varasemalt seostatud Gibson Super 400-le. Kogu karjääri vältel jazzmuusikuna on ta peamiselt mänginud suuremõduliste (18-tollise kere läbimõõduga) Gibsoni *hollow-body* tüüpi e nõ seest õõnsate elektrikitarridega. 1950ndatel ning 1960ndate algul kuulusid tema instrumentaariumi erinevad Gibson kitarrid ES-175, L-5 (CES), L7. 1960ndatel mängis ta hinnatud pillimeistri John D'Angelico ehitatud kitarriga New Yorker. Kõigil eelmainitud pillidel oli *single-coil* tüüpi helipea, mis oma ehituse tõttu on aga väga mürrarikas. Sellest tingitult hakkas Burrell 1960ndate lõpus mängima Gibson Super 400-ga. See oli varustatud *humbucker* tüüpi helipeaga, mis ehituse tõttu tekitab vähem ebanusikaalset müra. (Marshall 2014)

Efektipedaale Burrell ei kasuta.

Joonis 3 Heritage Super Kenny Burrell (HG 2016)

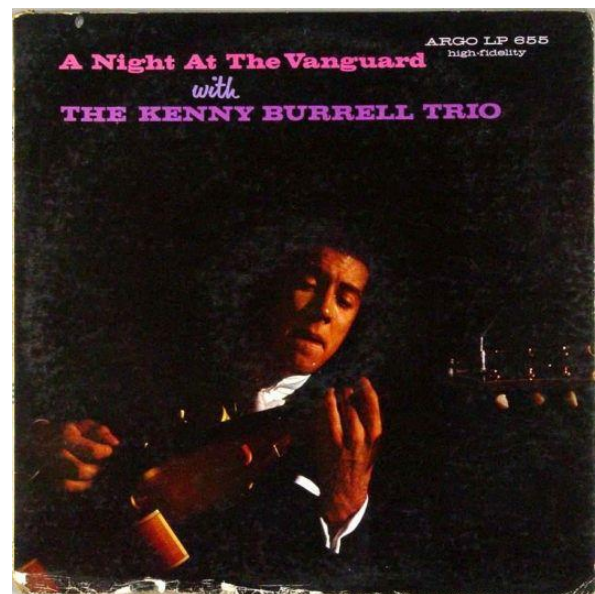
Kuigi Burrell mängib suures enamuses mediaatoriga, ei ole ta lahti öelnud nooruspõlves omandatud klassikalise kitarrimängu võtetest ning sageli kombineerib neid kaht mängustiili muusikalisest situatsioonist lähtuvalt. Muusikalises mõttes on Burrell end alati sidunud bluusiga ning leiab, et see on osa tema pärandist. Ta kasvas üles bluusisõbralikus keskkonnas ning see oli ka esimeseks, mida ta kitarril mängima õppis. Ta usub, et bluus ja ka jazzis peitub vabadus ausaks eneseväljenduseks. Enda ja paljude teiste muusikute edu saladuseks peabki ta just seda, et luuakse nõ ausat muusikat, mis tuleb hingest ja läheb hinge. (Marshall 2014)

Jazzi biograafilises entsüklopeedias (BEJ 1999 *sub* Burrell, Kenny) on kirjutatud Burrelli musikaalsuse kohta, et tema aukartust äratav mängutehnika ei ole kunagi kuulajale ilmsel

viisil pealesunnitud, vaid on teenriks tema paindlikele meloodilistele fraasidele ja intiimsusele bluusiga. Scott Yanow (AMGJ 1998 *sub* Kenny Burrell) kirjeldab Burrelli mängustiili kui muutumatut ja *bop*'il põhinevat ning lisab: „ ... Burrell on alati olnud hea maitse ja svingi mõõdupuuks.“

1.3. „A Night At The Vanguard“

„A Night At The Vanguard“ on kontsertalbum (joonis 4) Kenny Burrell Triolt. Ansamblistse kuuluvad Kenny Burrell (elektrikitarr), Richard Davis (kontrabass) ja Roy Haynes (trummid). See avaldati esmakordselt USAs LPna 1960. a Argo Records plaadifirma poolt (SKM 2016). Argo oli suurema ettevõtte Chess tütarfirma USAs, mille alt väljastati peamiselt jazzmuusikat. 1965. a avastati aga, et Suurbritannias on juba olemas Argo-nimeline plaadifirma, misjärel Chessi tütarfirma sai uue nime – Cadet. (Callahan & Edwards 2005)

Joonis 4 "A Night At The Vanguard", Argo Records LP-655 1960 (Discogs 2016a)

Albumit on sama nimega avaldanud ka teised plaadifirmad: Funckler (1960, Holland, LP), Baybridge Records (1983, Jaapan, LP), Verve Records (2008, Euroopa, CD) jpt. Erinevate nimedega on seda väljastanud nt Cadet Records (1966, USA – „Man At Work“, LP), Chess International (1966, Holland – „Live At The Village Vanguard“, LP) ja Argo Records (*s.a.*, Itaalia – „Live At The Vanguard“, LP). (Discogs 2016a)

Albumi lood salvestati Kenny Burrell Trio kontserdil Village Vanguard jazziklubis New Yorgis, USAs. Kontsertsalvestus leidis aset 1959. a 16.-17. septembril (Burrell oli siis 28.

a). Kenny kirjeldas lühidalt seda protsessi intervjuus Wolf Marshallile (2014), mis ilmus Vintage Guitar ajakirjas 2014. a märtsis.

Sind seostatakse kitarri/bassi/trummi trio formaadi arendamisega [1950ndatel veel vähelevinud ansambliformaad], mis viis „A Night at the Vanguard“ salvestuseni. Kuidas see toimus?

See algas eksperimendiga 1950ndate algul väikeses klubis Detroitis, kus oli lavaruumi vaid seesugusele triole. Ma tahtsin selle formaadi juurde tagasi tulla 1959. a New Yorgis. Max Gordonile, Village Vanguardi juhatajale, ei meeldinud esialgu idee koostööst ilma klaverita. Tal oli seal alati suurepärase klaver. Kuid me olime sõbrad ja ma olin seal mitmeid kordi esinenud, seega palusin temalt võimalust. Ta andis mulle ühe õhtu – vist esmaspäeva õhtu. Ma tahtsin, et see oleks võimalikult hea, nii et ma kutsusin kaks parimat meest, keda teadsin – Roy Haynes ja Richard Davis. Maxile meeldis see ja ta andis meile veel kaks nädalat tööd – üsna pikk aeg võrreldes tänaste standarditega. Teisel nädalal me salvestasime live’is Cadetile [tegelikult tol ajal Argo Records nime kandnud plaadifirma].

1960. a avaldatud LP kogupikkus on u 45 min. Helimaterjal koosneb valdavalt jazz-standarditest, erandiks on vaid bluusivormis avalugu „All Night Long“, mille autorlus kuulub Burrellile. Lood (ja autorid) ning nende järjekord (AM 2016a):

1. „All Night Long“ (Kenny Burrell)
2. „Will You Still Be Mine“ (Matt Dennis, Tom Adair)
3. „I’m A Fool To Want You“ (Frank Sinatra, Jack Wolf, Joel Herron)
4. „Trio“ (Errol Garner)
5. „Broadway“ (Billy Byrd, Teddy McRae, Henri Woode)
6. „Soft Winds“ (Benny Goodman)
7. „Just A-Sittin’ And A-Rockin’“ (Duke Ellington, Billy Strayhorn)
8. „Well, You Needn’t“ (Thelonious Monk)

Tol ajal Playboy ajakirja kaastoimetajana töötanud Don Gold kirjutab albumi tagakaanel:

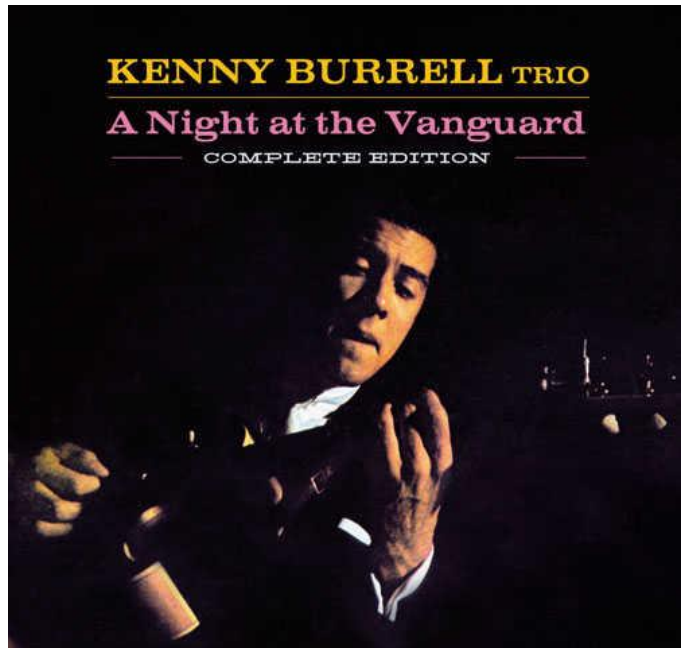
... Sellel julgustükil Burrell, Davis ja Haynes sulanduvad laitmatult, et luua kõlasid, mis pole siirupised ega toored, samuti mitte ka jultunult kommertslikud või ebaloomulikult otsekoheised ja pidurdamatud. Groove on mahe kogu albumi lõikes. ... Kogu album sisaldab märkimisväärseid momente. Näiteks Burrelli ja Haynesi [soolo]vahetused, mis on järjepidevalt lõikavad. ... Selles trios on meloodia ja rütm mõlemad elutähtsad struktuuriüksused ja originaalsus valitseb nende mõlema üle. Burrell tõestab maitsekuse ja kujutlusvõime väärtust ja kinnitab, et kui sul on neist viimane, pole tarvis esimese pärast muret tunda. ...

All Music muusika portaal on sellele plaadile andnud hindeks 4,5/5 (AM 2016a). Ajakirjanik Michael Nastos (*ibid*) kirjutab arvustuses järgnevalt:

Kenny Burrelli mitmetahuline karjäär ... on jäädvustatud paljude studiosessioonidega, kuid siin on ööklubisessioon, mida võiks pidada üheks tema parimaks saavutuseks. Burrelli lüüriliste meloodialiinide ja nobedate akordide spontaansust täiustavad veel enam muusikud, kes on ehk arenenuimad kõigist, kellega ta eales koos on mänginud 1959. a mängitud muusika kohta on see võrtsikas, intuiitivne, brilliantset sooritatud jazz, mis enamasti tugineb standardlugudele Davis toetab kindlalt ning ei lähe nii kaugele, kui oma hilisematel eluperioodidel. Haynes võib fännidele jätta tagasihoidliku mulje, kuid tema paindlik kohalolek lubab ülejäänud muusikutele palju vabadust rõhutamaks seda modernset peavoolu heliheelte, mis kõlab kui prelüüd tulvale tormisele kümnendile [1960ndad]. ... Üleni soliidne saavutus ja kõrgelt soovitatav salvestis, see on Burrell ja tema erakordne trio väga lähedal, kui mitte päris tipus ja omas elemendis.

2003. a avaldas Universal Distribution Jaapanis selle albumi koos kahe seni avaldamata looga: „I Can't See For Lookin'“ ja „Cheek To Cheek“. Ameerika jazzikriitik ja – ajaloolane Scott Yanow (AMGJ 1998 *sub* Kenny Burrell – A Night at the Vanguard) on andnud plaadile hindeks 3/5 ning kirjutab: „Sellel CD kordustrukil ... on kuulda Kenny Burrelli haruldases trio formaadis koos bassist Richard Davise ja trummar Roy Haynesiga. Tähelepanu on pea üksikasjalikult Burrellil, kes on maitsekas, swingiv ja meloodiliselt loominguline ...“

2012. a avaldas plaadifirma Essential Jazz Classics Euroopas (Hispaanias) selle albumi esmakordselt veel mõne seniavaldamata looga (joonis 5). CD kogupikkus on nüüd 64 min. (AM 2016b; Discogs 2016b; JM 2016) Kogu helimaterjal (ja autorid) koos nõ boonuslugudega:

Joonis 5 „A Night at the Vanguard - Complete Edition“ EJC 55561 (Discogs 2016b)

1. „All Night Long“ (Kenny Burrell)
2. „Will You Still Be Mine“ (Matt Dennis, Tom Adair)
3. „I’m A Fool Yo Want You“ (Frank Sinatra, Jack Wolf)
4. „Trio“ (Errol Garner)
5. „I Can’t See For Lookin’ [Short Version]“ (Nadine Robinson, Dock Stanford)
6. „Cheek To Cheek“ (Irving Berlin)
7. „Broadway“ (Billy Byrd, Teddy McRae, Henri Woode)
8. „Soft Winds“ (Benny Goodman)
9. „Just A-Sittin’ And A-Rockin’“ (Duke Ellington, Billy Strayhorn)
10. „Well, You Needn’t“ (Thelonious Monk)
11. „How Could You Do A Thing Like That To Me“ (Tyree Glenn, Allan Roberts)
12. „I Can’t See For Lookin’ [Long Version]“ (Nadine Robinson, Dock Stanford)
13. „Afternoon in Paris“ (John Lewis)
14. „Tricotism“ (Oscar Pettiford)

2. KONTSERDI KAVA

2.1. Kava ülesehitus

Diplomikontserdi kava koostamisel lähtusin juhendajalt saadud soovitustest, mis jätsid mulle üsna palju vabadust lugude valiku ja järjestuse osas. Juhendaja leidis aga, et need lood peaksid olema eri tempodes ja helistikes ning kokkuvõttes looma terviku, mis justkui jutustaks loo, milles peituvad kulminatsioonid ja loogilised lõpplahendused.

Nagu juba eelnevalt mainitud, pärineb suurem osa lõpukontserdil ettekandele tulevatest paladest Kenny Burrell Trio *live*-albumilt „A Night At The Vanguard“. Kuigi transkribeerisin lugude arranžeringud sellelt albumilt, ei mängi minu trio neid täpselt samamoodi nagu võib kuulda mainitud plaadil. Samas võib täheldada märkimisväärseid sarnasusi. Kuna suur osa esinemisest on niikuinii jazzkontserdile omaselt improvisatsiooniline, ei näe ma probleemi käsitletavas meetodis. Ka mitmed professionaalsed jazzmuusikud on oma kontserditel esitanud transkribeeritud arranžeringuid. Näiteks kitarrist Teemu Viinikainen, kes oma ansambliga on esitanud Ahmad Jamal Trio arranžeringut jazzistandardist „Stompin’ at the Savoy“ (Viinikainen 2014).

Kava terviklikkuse eesmärgil olen eelmainitud heliplaadilt transkribeeritud arranžeringutele lisanud enda käekirja, vähesel määral lisades vormiosasid ning jaganud kõikidele ansambli liikmetele soloosasid. Kontserdi kestvust silmas pidades (vaid 30 min) ei tule esitusele mitte kõik albumil olevad lood, vaid ainult need, mis koos võiksid määratud aja jooksul luua terviku.

Kavasse valitud lood on eri tempodes ning helistikes. Esimene lugu, mille helistikuks on Bb-duur, on mõõdukas tempos (M.M.=175), mis mõjub kuulajaile kaasakiskuvalt. Lisaks on loodetavasti selle pala bluusilik vorm tuttav paljudele kuulajatele, mistõttu ei tohiks avalugu

kõlada võõralt ning liigselt keerulisena. Teisena tuleb esitusele kiiremas tempos (M.M.=230) jazzistandard, mille harmooniline plaan on jällegi suhteliselt lihtne ning pigem kergesti jälgitav. Loo põhihelistikuks on C-duur. Kava keskele olen paigutanud kõige aeglasema loo (M.M.=90). Selle pala esituskiirus, minoorne ladinaameerikalik meeleolu (põhihelistikuks C-moll) ja vaid kitarril esitatav pikk sissejuhatus on küll suureks kontrastiks eelnenud loole, kuid samas leian, et säärane vastandamine on mõjus ja lisab põnevust kava tervikusse. Ka juhendaja nõustus sellega, et kolmandaks sobib just see pala. Neljas lugu on taas mõõdukas tempos (M.M.=154) ning meeleolult rõõmsam (põhihelistikuks D-duur), kuid bluusilikum. Ühtlasi on see ka loogiliseks sillaks 3. ja 5. loo vahel. Kava põhiosa viimaseks looks on kiires tempos (M.M.=240) rõõmsakõlaline jazzistandard. Selle põhihelistikuks on F-duur.

Lisaks nendele diplomikontserdi kava põhiosasse kuuluvatele lugudele olen ettevalmistanud ka lisaloo, mis tuleb esitusele publiku soovil ning ühtlasi avab ka kontserdijärgse jämmi. See on mõõdukas tempos (M.M.=180) ja toetub kaasakiskuvale bassiriffile. Loo mažoorne (põhihelistikuks D-duur) ja bluusilik kõla võiks anda kokkuvõtva pildi kontserdil kõlanud lugudest.

2.2. Palade tutvustus

Käesolevas alapeatükis tutvustan diplomikontserdil esitusele tulevaid palasid. Annan ülevaate nende tekkeloost ja olulisimatest salvestustest, muuseas vaatlen ka vormi. Siin peatükis on palad kontsertkava järjestuses.

„Soft Winds“

Selle pala autorlus on kaheldav – mõned allikad vihjavad Fletcher Hendersonile, teised aga Benny Goodmanile. Imselt kirjutas pala 1930ndatel Henderson, kellelt Goodman tellis orkestriseadeid. Kuulsaks sai see pala aga tänu Goodmani ülimalt populaarsele sekstetile. See salvestati kümnendi lõpus ning avaldati singlina 1940. a. Hiljem on seda pala esitanud ja salvestanud ka suur hulk teisi jazzmuusikuid nt pianist Oscar Peterson, *hard bop* kollektiiv The Jazz Messengers, jazzviuldaja Stuff Smith, trompetist Chet Baker jpt. (SHS 2016a)

Loo teema kestab 16 takti, mille harmooniline plaan on järgmine: 4 takti toonikat, 4 takti subdominanti, 4 takti toonikat, 4 takti dominant. Nagu näha on see pala harmooniajärgnevuse poolest äärmiselt primitiivne. Säärane lihtsus võimaldab aga ka vabamat improviseerimist. Pala kaasakiskuv teema ja lihtsakoeline harmoonia on ilmselt ka põhjuseks, miks see on jazzmuusikute poolt armastatud.

Kuna loo harmoonia sarnaneb 12-taktilisele bluusile, mille 4-6 takti justkui korratakse, siis sageli kohandatakse ka teemat nii, et see mahuks bluusivormi sisse. Teinekord mängitakse aga 16-taktiline teema ning seejärel soolod lühemale bluusivormile, niiviisi tuleb see lugu ettekandele ka minu diplomikontserdil.

„Broadway“

Pala autoriteks on Bill Bird, Teddy McRae ja William Henri Woode. Esimesena esitas seda Count Basie bigbänd, salvestati 1940. a. Tõenäoliselt lihtsa harmoonia ja kaasakiskuva meloodia tõttu on see osutunud äärmiselt populaarseks jazzistandardiks, mis on kuulunud nt lauljate Mel Tormé ja Diana Kralli, kitarrist Tal Farlow, saksofonist Pepper Adamsi jpt repertuaari. (SHS 2016b)

Loo vorm on AABA, mille kõik osad kestavad võrdselt 8 takti. A-osa harmoonia on veidi bluusilik, kuna IV astme suure septakordi seitsmes aste on madaldataud ja kõlab kui dominantseptakord. B-osas toimub pikem kaldumine subdominanti ning seejärel loo põhihelistiku C-duuri suhtes madalasse tertsi (Eb), mida käsitletakse mažoorse tonaalse tsentrina.

„Spring Can Really Hang You Up the Most“ / „I’m a Fool to Want You“

„Spring Can Really Hang You Up The Most“ on jazzballaad, mille muusikalise osa kirjutas 1950ndatel Tommy Wolf – pianist, helilooja, arranžeerija. Sõnad lõi T. S. Ellioti luulest inspireeritult poeet Fran Landesman. (Gioia 2012, lk 392-393)

Ted Gioia (2012, lk 393) kirjeldab, kuidas lugu jõudis esimese läbimurdelise salvestuseni:

George Shearing, kes kuulis Wolfi seda lugu esitamas ... , oli niivõrd vapustatud, et tõi helilindi ... New Yorki, kus andis selle edasi populaarsele abielupaarist jazzduole

Jackie & Roy, kes otsisid parasjagu värsket ja kaasaegset helimaterjali. 1955. a avaldati „Spring Can Really Hang You Up the Most“ nende albumil ning järgnevate aastate jooksul kuulus lugu juba mitmete teiste lauljate repertuaari. 1961. a salvestasid seda stuudios Ella Fitzgerald, Mark Murphy ja Julie London

Gioia mainib, et kuigi lugu on eelistatud pigem jazzlauljate poolt, on seda salvestanud ka instrumentalistid. Märkimisväärseima esitajana toob ta välja tenorsaksofonist Stan Getzi, kes on pala salvestanud mitmel korral. Teiste nimekate esitajate hulka kuuluvad nt Carmen McRae, Hampton Hawes, Betty Carter ja Cassandra Wilson. (Gioia 2012, lk 393-394) Instrumentaalpalana on seda järjepidevalt oma karjääri jooksul esitanud ka Kenny Burrell, viimati ilmus see tema 2011. a sooloalbumil „Tenderly“.

Minu diplomikontserdil tuleb „Spring Can Really Hang You Up the Most“ esitusele sooloseadena ning on justkui pikendatud sissejuhatuseks järgnevale loole.

„I’m a Fool to Want You“ autoriteks on Joel Herron, Jock Wolf ning Frank Sinatra. Esimene versioon avaldati 1951. a Frank Sinatra ja Ray Charles Singersi esituses. Märkimisväärne on see, et pala salvestamiseks kulus vaid üks võte. Kriitikud on seda tähelepanekut seostanud Sinatra professionaalsusega. Mõned aga leiavad, et tõenäoliselt õnnestus see juba esimesel korral, kuna Sinatra oli tol ajal purunevas suhtes lauljatar-näitlejanna Ava Gardneriga ning esitas selle loo otse südamest. (Steyn 2015)

Peagi, avaldamise järgselt, sai sellest laulust üks enim kaverdatud Sinatraga koostöös kirjutatud pala. Mainimisväärseid salvestusi on teinud lauljad Peggy Lee, Dinah Washington ja Tony Bennett, tenorsaksofonistid Dexter Gordon ja Illinois Jacquet, trompetistid Donald Byrd ning Chet Baker jpt. Muuseas avaldati lugu möödunud aastal Bob Dylani albumil „Shadows In The Night“, mis sisaldab eranditult Sinatra poolt kuulsaks lauldud palade kavereid. Eriti tooniandev on aga Billie Holiday versioon viimaselt albumilt enne tema surma, mida on oskuslikult kasutanud režissöör Jean-Pierre Jeunet populaarse parfüümi Chanel No 5 reklaamis. (SB 2016a; Steyn 2015a)

Kuigi seda lugu esitatakse tavaliselt traditsionaalse jazziliku ballaadina, tuleb see minu diplomikontserdil ettekandele booleeroliku tunnetusega. Samamoodi on seda esitanud ka

Kenny Burrell Trio. Loo vormiks on AABA, millele järgneb lühike vahemäng. Ühe A-osa pikkus on 8 takti, B-osa 16 takti. Esimene ja viimane A-osa on harmoonia mõttes identsed – algab C-mollis, kaldub IV astmesse ning seejärel tagasi toonikasse. See fraasiosa lõpeb dominandi kõladega, et naaseda järgmise fraasi algul taas toonikasse. Teine A-osa erineb esimesest ja viimasest selle poolest, et dominantakord laheneb juba enne fraasiosa lõppu tagasi toonikasse. B-osa kaldub esialgu paralleelmažoori (Eb-duur) ning hiljem tagasi C-molli.

„Just A-Sittin’ and A-Rockin’“

Loo autoriteks on palju koostööd teinud Duke Ellington ja Billy Strayhorn. See avaldati esmakordselt 1941. a Duke Ellington and His Famous Orchestra esituses. Hiljem, 1957. a, avaldati lugu ka jazzi esileedi Ella Fitzgeraldi albumil „Ella Fitzgerald Sings the Duke Ellington Song Book“, sõnade autor Lee Gaines. Lugu on mängitud ja salvestanud ka mitmed teised jazzmuusikud. (SHS 2016c; SHS 2016d)

Loo vormiks on AABA, mille kõik osad kestavad 8 takti. A-osa harmoonia (D-duuris) baseerub jazzmuusikas levinud *rhythm changes* akordijärgnevusele. Tüüpilise *rhythm changes* harmooniajärgnevusega võrreldes puudub B-osas dominantakordiahel. Selle vormiosa esimene pool kõlab hoopis F#-mollis. B-osa neljandas taktis olev mažoorne II-V7 järgnevus viib aga F#-duuri. Diplomikontserdil mängime trioga enne esimest soolot ka vahemängu, mis baseerub *rhythm changes* A-osa akordijärgnevuse teisel poolel. Sama vahemäng esineb ka loo koodas.

„Will You Still Be Mine“

See lugu sündis kahe andeka, kuid suhteliselt vähetuntud laulukirjutaja koostöö tulemusel – pianist ja laulja Matt Dennis ning tekstikirjutaja Tom Adair.. Nad löid koos mitmeid hitte, millest hiljem on saanud jazzistandardid. Kuna koostööleping sidus neid Tommy Dorsey orkestriga, on paljusid nende kirjutatud laule esitanud selle bigbändi solistid, tuntuim neist on ehk Frank Sinatra. (Steyn 2015b)

„Will You Still Be Mine“ avaldati esmakordselt Tommy Dorsey and His Orchestra esituses 1941. a, solistiks Connie Haines (SHS 2016e). Hiljem on lugu tuntuks saanud nt pianistide

Errol Garneri ja Red Garlandi, trompetistide Miles Davise ja Art Farmeri esituses. Loo on 1950ndatel *live*'is salvestanud ka üks kahest autorist – Matt Dennis. (SB 2016b)

Vorm on tüüpiline AABA. Ühe A-osa pikkuseks on 16 takti ja B-osa kestab vaid 8 takti, mis on omamoodi huvitav, kuna säärast vormiosade ebaproportsionaalsust standardlugude puhul tihti ei esine. Teine sarnase vormiga lugu on nt K. Weilli ja O. Nashi poolt kirjutatud „Speak Low“.

„Chicken an' Dumplins“

Selle loo kirjutas helilooja ja pianist Ray Bryant, kes oma karjääri jooksul ise polegi seda salvestanud. Ta usaldas selle loo hoopis oma sõbrale pianist Bobby Timmonsile, kes tol ajal (1959. a) mängis ansambelis The Jazz Messengers, mille muusikaliseks juhiks oli trummar Art Blakey. Just selle ansambliga salvestatigi esimene versioon palast „Chicken an' Dumplins“, mis ilmus *live*-albumil „At The Jazz Corner Of The World, Vol. 2“. Hiljem, 1965. a, avaldas Bobby Timmons see loo ka oma trio albumil. (JLS 2016)

Lugu on lihtsas AABA vormis ning on oma gosselligu ja *funky*'liku kõla poolest truu *hard bop* stiilile. Harmoonia sarnaneb *rhythm changes* akordijärgnevusele. A-osas kaldub järgnevus hetkeks IV astmesse, kuid seejärel naaseb toonikakõlade juurde. B-osa on ülesehitatud dominantakordide ahelale. Pala muudab aga eriliseks läbi kõigi A-osade kulgev bassiriff, mis on ühtlasi ka oluline osa loo sissejuhatusest ja lõpetusest. See bassiriff ja *funky* artblakeylik trummi-*groove* on loo olulisteks komponentideks.

3. TRIO

3.1. Ansambli liikmed

Harri Heinsoo Triosse kuuluvad:

- kitarrist Harri Heinsoo
- kontrabassist Sander Kahu
- trummar Tõnu Tubli

Sander Kahu

Juba üheksa aastaselt alustas Sander Kahu Viljandi Muusikakoolis (VMK) trompetiõpinguid ning 16. a hakkas õppima tuubat. 17. a võttis ta kätte basskitarri. Kontrabassi on ta õppinud vaid viimased kaks ja pool aastat. Praegu on Sander Kahu IV kursuse üliõpilane jazzmuusika erialal Tartu Ülikooli Viljandi Kultuuriakadeemia (TÜ VKA) muusikaosakonnas. Tema erialainstrumendiks on kontrabass, lisaks mängib endiselt ka basskitarri.

Sander Kahu ei ole mitte ühegi järjepideva muusikalise kollektiivi liige. Pigem on ta aktiivne osaline mitmetes projektiansamblites. Tutvusin Sandriga Viljandi Muusikakoolis, kus mängisime koos samas ansamblis. Ka vabal ajal saime kokku, et luua muusikat. TÜ VKA-s koos õppides oleme jätkanud aktiivset koostööd. Sageli oleme esinenud duona, harvem trio või kvarteti koosseisus.

Olen alati nautinud koostööd S. Kahuga. Mulle meeldib tema saund ja positiivne suhtumine muusikasse. Ta on kiire õppija, alati entusiastlik ja asjasse pühendunud. Eelmainitust tingitult otsustasin valida ta oma trio liikmeks. Usun, et tema panus muusikasse on vajalik ja väärtuslik.

Tõnu Tubli

Tõnu Tubli on trumme mänginud juba 14 aastat. 2007. a lõpetas ta VMK, sellele järgnesid õpingud Eesti Muusika- ja Teatriakadeemias (2007-2008) ja TÜ VKA muusikaosakonnas (2008-2013). Lisaks trummidele mängib Tõnu ka trombooni. Praegu on ta on mitme maineka Eesti ansambli liige – Trad.Attack!, Paabel, Pae Kollektiiv, Machineries of Joy, Angus.

Tutvusin Tõnuga lähemalt TÜ VKA õpingute jooksul – mängisime mõnda aega koos samas kursuseansambelis. Nüüd, kui sellest oli juba minu aastat möödas, otsisin uut võimalust koos musitseerimiseks. Seetõttu on mul äärmiselt hea meel, et ta nõustus mängima minu diplomikontserdiansambelis.

Leian, et Tõnu laitmatu instrumendi valdamine ja peen traditsioonitunnetus on minu trio saundi juures üliolulised. Ta on väga tähelepanelik ja kiire õppija, mistõttu on kogu ettevalmistusprotsess olnud pingevaba ning sujuv. Pean teda üheks võimekamaks nooreks trummariks Eestis.

3.2. Kontserdi ettevalmistusprotsess

Kuigi ansambliproove oli suhteliselt vähe ja need toimusid viimastel nädalatel enne kontserti, oli ettevalmistusprotsess siiski pikem. Umbes kolm kuud enne esinemist alustasin materjali valikuga. See osa protsessist ei kestnud kuigi kaua, sest aimasin juba varem, milliseks võiks minu diplomikontsert repertuaarilt ja ansamblikoosseisult kujuneda.

Kui lood valitud, alustasin transkribeerimise ning noodimaterjali kirja panemisega. Algul sai ettevalmistatud rohkem lugusid, kui tarvis. Lõpliku valiku tegemiseks konsulteerisin juhendajaga, kes andis väärt nõu. Selles osas arvestasin ka loov-praktilise lõputöö lubatud kestvusega e 30 min. Kontserdipikkusest sõltuvalt sai esialgsest üheksast loost valitud viis, mis moodustaksid loogilise terviku. Umbes nädal enne kontserti otsustasin kavas lisada veel ühe lühikese soolopala. Lisaks sai valitud ka üks lisalugu. Seega on lõplikus kavas koos lisalooga kokku 7 pala.

Avid Technology© noodikirjutusprogrammiga *Sibelius 6.0.0*® loodud noodid, mille kallal palju vaeva nägin, meenutavad jazzis üldlevinud *lead sheet*'e. Arvestades aga instrumentide eripära ning rolliga, otsustasin igale ansambli liikmele kohandada noodi selliselt, et selles oleks vaid tarvilik info, lihtsustamaks *prima vista* protsessi. Seetõttu polegi trummari ja bassisti noodis kirjas loo meloodiat, vaid ainult harmoonia, olulisimad väljalöögid, märkmed ja nõ *tutti* osad.

Esimene kokkusaamine toimus aprilli algul VMK orkerimajas. Kõik edasised proovid toimusid jazzibaaris Jasm, mis on ühtlasi ka kontserdi toimumispaigaks. Esimeses proovis tegime tutvust kava kolme esimese looga. Teine kokkusaamine toimus alles mai keskel, kaks nädalat enne kontserdi toimumist. Nende kahe proovi vahelisel ajal sain iseseisvalt tegeleda lugude harjutamise ning nootide kohandamisega.

Teises proovis mängisime juba kõiki kontserdi põhiosas ettekandele tulevaid palasid. Oluliseks kujunes antud proov eelkõige seetõttu, et kohal oli minu loov-praktilise lõputöö juhedaja, kes kokkuvõttes jäi repertuaari ja ettevalmistusega rahule, kuid jagas konstruktiivset kriitikat. Positiivne oli ka see, et tegime helisalvestusi, mis andsid võimaluse objektiivsema hinnangu kujunemiseks, misjärel osutusid need asendamatuteks õppematerjalideks.

Kontserdieelsel nädalal toimus veel üks proov, kus enamasti keskendusime detailide lihvimisele ja ansambლისese koostöö edendamisele, muuseas õppisime ära ka lisaloo. Kontserdinädala algul toimus samuti üks proov. Kava viimane läbimäng toimub ühes heliprooviga kontserdipäeva pärastlõunal.

Hoolimata sellest, et proove oli vähe ja need toimusid võrdlemisi vahetult enne kontserti, tuli ansambel materjali omandamisega suurepäraselt toime. Kogu prooviprotsess kujunes oluliseks õppeperioodiks, mille käigus sain kinnitust ka tõsiasjale, et minu trio-kaaslased on professionaalsed muusikud. Loodan väga selle koosseisuga ka tulevikus kontserte anda.

KOKKUVÕTE

Käesoleva loov-praktilise lõputöö kirjaliku osa eesmärgiks oli anda ülevaade minu diplomikontserdi sisust ja ettevalmistusprotsessist. Lõpukontsert, mis kannab pealkirja „Trio à la Kenny Burrell“, on ühtlasi ka austusavaldus mind palju mõjutanud jazzkitarristile. Kontsertkava lood pärinevad Kenny Burrell Trio albumilt „A Night At The Vanguard“.

Ettevalmistusprotsessil oli mulle abiks juhendaja Iñaki Sandoval Campillo, keda soovin tänada asjatundlike nõuannete eest. Samuti soovin viljaka koostöö eest tänada oma ansambliikmeid Sander Kahu ja Tõnu Tubli. Olen tänu võlgu ka Elari Ennokile jazzibaarist Jasm, kes aitas mind kontserdireklaami osas.

Kontserdiks valmistumine arendas minu kitarrimängu-, noodikirjutus- ja ansamblitööoskust. Kogu diplomitööks valmistumise protsess oli äärmiselt inspireeriv kogemus ning andis mulle palju julgust ja enesekindlust edaspidiseks.

KASUTATUD ALLIKAD

AAJ. 2016. All About Jazz; *Kenny Burrell – Musician profile, biography*.
<http://musicians.allaboutjazz.com/kennyburrell>, (06.05.2016).

AM. 2016a. Allmusic; *Album overview – A Night at the Vanguard*.
<http://www.allmusic.com/album/a-night-at-the-vanguard-mw0000203946>, (09.05.2016).

AM. 2016b. Allmusic; *Album overview – A Night At The Vanguard*.
<http://www.allmusic.com/album/release/night-at-the-vanguard-mr0000885959>,
(09.05.2016).

AMGJ. 1998. *All Music Guide to Jazz*. Toim Erlewine, M., Bogdanov, V., Woodstra, C., Yanow, S. San Francisco, CA, USA: Miller Freeman Books.

BEJ. 1999. *The Biographical Eyclopedia of Jazz*. Koostanud Feather, L. & Gitler, I. New York, NY, USA: Oxford University Press, Inc.

Callahan, M. & Edwards D. 2005. *The Chess Story*.
<http://www.bsnpubs.com/chess/chesscheck.html>, (09.05.2016).

CMG. 2016. Concord Music Group; *Artists – Kenny Burrell*.
<http://www.concordmusicgroup.com/artists/kenny-burrell/>, (06.05.2016).

Collar, M. 2016. Allmusic; *Kenny Burrell – Artist Biography by Matt Collar*.
<http://www.allmusic.com/artist/kenny-burrell-mn0000068780/biography>, (04.05.2016).

Discogs. 2016a. Database and Marketplace for Music on Vinyl, CD, Cassette and More; *The Kenny Burrell Trio – A Night At The Vanguard*. <https://www.discogs.com/master/view/281817>, (09.05.2016).

Discogs. 2016b. Database and Marketplace for Music on Vinyl, CD, Cassette and More; *The Kenny Burrell Trio – A Night At The Vanguard*. <https://www.discogs.com/Kenny-Burrell-Trio-A-Night-At-The-Vanguard/release/4634245>, (09.05.2016).

Gioia, T. 2012. *The Jazz Standards: A Guide To The Repertoire*. New York, NY, USA: Oxford University Press, Inc.

HG. 2016. Heritage Guitar Inc. of Kalamazoo; *Super Kenny Burrell*. <http://heritageguitar.com/guitar/super-kenny-burrell/>, (19.05.2016).

JGL. 2016. Jazz Guitar Lessons; *Players – Kenny Burrell*. <http://www.jazzguitarlessons.net/kenny-burrell.html>, (11.05.2014).

JLS. 2016. Jazzleadsheets.com; *Chicken An' Dumplins – Ray Bryant*. <https://jazzleadsheets.com/chicken-an-dumplins.html>, (13.05.2016).

JM. 2016. Jazz Messengers – Your speciality jazz store since 1980; *Kenny Burrell – A Night at the Vanguard - Complete Edition (CD)*. <http://www.jazzmessengers.com/en/10896/kenny-burrell/a-night-at-the-vanguard-complete-edition>, (09.05.2016).

Hdtracks. 2016. High Definition Music; *Artist – Kenny Burrell*. <http://www.hdtracks.com/music/artist/view/id/4646/#>, (11.05.2016).

Heckman, D. 2007. JazzTimes Magazine; *Kenny Burrell: String Theory*. <http://jazztimes.com/articles/18951-kenny-burrell-string-theory>, (06.05.2016).

Marshall, W. 2014. Vintage Guitar Magazine; *Kenny Burrell – Playing It, Meaning It, Living It*. <http://www.vintageguitar.com/18443/kenny-burrell-4/>, (09.05.2016).

- Musto, R.** 2008. All About Jazz; *Kenny Burrell: Mr. Good Notes*. <http://www.allaboutjazz.com/kenny-burrell-mr-good-notes-kenny-burrell-by-russ-musto.php?pg=1>, (11.05.2016).
- Nash, S.** 2009. PRLog; *Sunny Nash Writes Kenny Burrell Biography for the African American national Biography*. <https://www.prlog.org/10235853-sunny-nash-writes-kenny-burrell-biography-for-the-african-american-national-biography.html>, (04.05.2016).
- SB.** 2016a. Songbook blog; *1951 Standards – I’m a Fool to Want You*. <https://songbook1.wordpress.com/fx/1951-standards/im-a-fool-to-want-you/>, (13.05.2016).
- SB.** 2016b. Songbook blog; *1940 Standards – Will You Still Be Mine*. <https://songbook1.wordpress.com/fx/1940-standards/will-you-still-be-mine/>, (13.05.2016).
- SHS.** 2016a. SecondHandSongs; *Original – Soft Winds by Benny Goodman Sextet*. <https://secondhandsongs.com/performance/320120/versions-nav-entity>, (14.05.2016).
- SHS.** 2016b. SecondHandSongs; *Song – Broadway*. <https://secondhandsongs.com/work/141306/all#nav-entity>, (14.05.2016).
- SHS.** 2016c. SecondHandSongs; *Song – Just A-Sittin’ and A-Rockin’*. <https://secondhandsongs.com/work/137087>, (14.05.2016).
- SHS.** 2016d. SecondHandSongs; *Cover – Just A-Sittin’ and A-Rockin’ by Ella Fitzgerald*. <https://secondhandsongs.com/performance/310361/versions>, (14.05.2016).
- SHS.** 2016e. SecondHandSongs; *Song – Will You Still Be Mine?*. <https://secondhandsongs.com/work/128261>, (13.05.2016).
- SKM.** 2016. Soulful Kinda Music – Magazine & Web Site; *Label Discographies – Argo*. <http://www.soulfulkindamusic.net/argo.htm>, (09.05.2016).

Steyn, M. 2015a. SteynOnline; *I'm A Fool To Want You – Sinatra Song of the Century #23*. <http://www.steynonline.com/6893/im-a-fool-to-want-you>, (13.05.2016).

Steyn, M. 2015b. SteynOnline; *Everything Happens To Me – Sinatra Song of the Century #29*. <http://www.steynonline.com/6935/everything-happens-to-me>, (13.05.2016).

UCLA. 2016. University of California, Los Angeles, Herb Alpert School of Music, Department of Ethnomusicology. <http://www.ethnomusic.ucla.edu/kenny-burrell>, (04.05.2016).

Verve. 2016. Verve Music Group; *Kenny Burrell Biography*. <http://www.vervemusicgroup.com/kennyburrell>, (04.05.2016).

Viinikainen, T. 2014. Youtube; *Stompin At The Savoy by Teemu Viinikainen*. <https://www.youtube.com/watch?v=abj9xLjkPz8>, (12.05.2016).

Wolff, F. 1959. WordPress – JAZZINPHOTO; *Foto: „Kenny Burrell at the Five Spot“*. <https://jazzinphoto.wordpress.com/2012/12/28/kenny-burrell-3/>, (09.05.2016).

LISAD

Lisa 1 Kontserdi kava

1. „Soft Winds“ (Benny Goodman)
2. „Broadway“ (Billy Byrd, Teddy McRae, Henri Woode)
3. „Spring Can Really Hang You Up the Most“ (Tommy Wolf, Fran Landesman) /
„I’m a Fool to Want You“ (Frank Sinatra, Jack Wolf, Joel Herron)
4. „Just A-Sittin’ And A-Rockin’“ (Duke Ellington, Billy Strayhorn)
5. „Will You Still Be Mine“ (Matt Dennis, Tom Adair)

Lisalugu: „Chicken an’ Dumplins“ (Ray Bryant)

Lisa 2 Kontserdi plakat

"TRIO Á LA KENNY BURRELL"
HARRI HEINSOO TRIO
Harri Heinsoo (Kitarr)
Sander Kahu (Kontrabass)
Tõnu Tubli (Trummid)

Jazzibaaris JASM
25. mail
kell 20.00

 UNIVERSITY OF TARTU
Viljandi Culture Academy

Lisa 3 Lihtlitsents

Lihtlitsents lõputöö reprodutseerimiseks ja lõputöö üldsusele kättesaadavaks tegemiseks

Mina, **HARRI HEINSOO** (sünnikuupäev 25.09.1992)

1. annan Tartu Ülikoolile tasuta loa (lihtlitsentsi) enda loodud teose „**Trio à la Kenny Burrell**“, mille juhendaja on **IÑAKI SANDOVAL CAMPILLO**,
 - 1.1. reprodutseerimiseks säilitamise ja üldsusele kättesaadavaks tegemise eesmärgil, sealhulgas digitaalarhiivi DSpace-is lisamise eesmärgil kuni autoriõiguse kehtivuse tähtaja lõppemiseni;
 - 1.2. üldsusele kättesaadavaks tegemiseks Tartu Ülikooli veebikeskkonna kaudu, sealhulgas digitaalarhiivi DSpace'i kaudu kuni autoriõiguse kehtivuse tähtaja lõppemiseni.
2. olen teadlik, et punktis 1 nimetatud õigused jäävad alles ka autorile.
3. kinnitan, et lihtlitsentsi andmisega ei rikuta teiste isikute intellektuaalomandi ega isikuandmete kaitse seadusest tulenevaid õigusi.

Tartus/Tallinnas/Narvas/Pärnus/**Viljandis**, 24.05.2016